

Doktor je pristopil in pogledal. Videč, da je Tomazljev z Blagote v resnici temeljito odrešen pozemeljskih muk, je zamahnil z roko.

„Kdaj je že po njem!“ je dejal suho. „Kar v mrtvašnico ga nesite; in obvestite orožnike in tako dalje, kakor veste, da je potrebno.“

„Seveda je mrtev!“ je prijazno potrdil obrit možak nizke rasti, z rdečo ruto v žepu in s kratko pipico med čeljustmi. „Skoraj celo uro je ležal; dejali so, da mu ni pomoči, pa smo ga pili še dva litra, za na pot . . .“

Ko je doktor sedal v kočijo, so bile oči ubitega kakor naravnost obrnjene vanj: široke, steklene, z divjim in žalostnim izrazom groze. In kakšen je bil obraz: zobje stisnjeni, ustnice krčevito razklenjene, kakor pri ženski, ki se je nekoč zastrupila in je ležala včasih doktorju Čandru na vesti in na spominu. Ta hip se mu je zazdelo, da je mrtvec iztegnil ude in premaknil desno roko.

„Naprej, naprej!“ je nervozno podrezal voznika. Bič je švrknil, kobila je stekla, hiše so se zvrstile mimo oči, in voz se je ustavil pred „Modrim volom“.

(Dalje prihodnjič.)

Smrt Maničke.

Od mlade, razkošne ljubezni rojena,
je rasla, kot še ni rasla nobena
cvetlica mojih veselih dni,
zdaj pa odšla je, in več je ni.

Zdaj več je ni, samo še spomini
ostali so nanjo mi sladko edini,
tako nežni, tako čisti ko lilije cvet,
ne omrači jih usoda nesrečnih let.

Ne omrači jih, čeprav polnočni viharji
ne puste vzplapolati moje sreče zarji —
tam v duši svoji sem ji prostora dal,
tam imel bo svetišče moj ideal.

Petruška.